

Priviri

A-i privi pe ceilalți, a-L privi pe Cristos, a fi privit... Autorul acestui editorial ne explică faptul că a contempla - și în mod deosebit, a-L contempla pe Dumnezeu - înseamnă să știi să privești cu ochi limpezi și că acest lucru face viața mai frumoasă.

12.03.2015

Viața creștină este o căutare neîncetată a lui Isus pentru a merge pe urmele lui, știind bine că cel care L-a văzut, L-a văzut pe Tatăl [1]; de

aceea ne lăsăm priviți de El. Domnul a rămas în Biserica sa și El așteaptă ca noi să-L privim. În liturghia euharistică, pâinea și vinul consacrate sunt ridicate pentru ca să le privească credincioșii. Zilnic, noi încercăm să-L întâlnim în Preasfântul Sacrament, realmente prezent, cu Trupul său și cu Sângele său, cu Sufletul său și cu Dumnezeuirea sa [2]; și în paginile Evangheliei, care aduce trecerea sa printre oameni.

Ce bucurie în privirea veselă a lui Isus! Aceeași care strălucește în ochii Mamei sale și pe care ea nu o poate stăpâni -, „Magnificat anima mea Dominum!”- sufletul ei glorificându-L pe Domnul, din clipa în care Îl poartă în ea și alături de ea.

O, Mamă! bucuria noastră să fie ca a ta: bucuria de a fi cu El și de a-L avea cu noi [3].

Privirea lui Dumnezeu

„Dacă noi căutăm originea acestei priviri, trebuie să ne întoarcem la Cartea Genezei, în acel moment, în care, după crearea omului, „bărbat și femeie", Dumnezeu a văzut că „ acest lucru a fost bun". Această primă privire a Creatorului se reflectă în privirea lui Cristos [4]."

Cuvântul întrupat ne contemplă cu ochi și o față umană. În privirea lui Isus Cristos găsim sursa bucuriei noastre, dragostea fără condiție, pacea de a ne ști iubiți. Iar în plus: în ochii săi, noi vedem imaginea noastră autentică, ne descoperim adevărata identitate. Suntem fructul dragostei lui Dumnezeu, existăm pentru că Dumnezeu ne iubește și suntem destinați să-L vedem într-o zi față-n față, trăind chiar viața sa. El vrea să ne facă total ai săi, până într-atât de a fi unul cu Fiul, după cum Fiul este unul cu Tatăl" [5].

„Eu vă doresc să cunoașteți o asemenea privire -spunea Ioan Paul al II-lea în 1985-. Vă doresc să aveți experiența ca într-adevăr, El, Cristos, să vă privească cu dragoste! (...) Se poate spune de asemenea că această „privire iubitoare" a lui Cristos rezumă și sintetizează în oarecare măsură întreaga Vestă Bună [6]."

Isus îl privește pe fiecare în parte și omenirea în întregime; El are milă de mulțimi, dar nu le privește ca pe o masă anonimă; din partea tuturor cere dragoste, la singular. El își fixează privirea asupra tânărului bogat, neliniștit în fața darului său; asupra lui Petru, după trădarea sa; asupra bătrânei, sărace și generoase, care își aduce bănuțul la Templu, gândind că nimeni nu o vede. Isus ne vede pe fiecare în parte.

Privirea lui Cristos invită la dăruirea de sine, pentru că El se dăruiește totalmente și ne vrea lângă El; ne

învață să ne ridicăm ochii spre ceea ce este măreț, detașat de legăturile terestre: "Un singur lucru îți lipsește: mergi, vinde ceea ce ai și dă-le săracilor, iar tu vei avea o comoară în cer; apoi, vino, urmează-mă" [7], îi cere El tânărului bogat.

Dacă îndrăznim să-L privim pe Răscumpărător, vom resimți durere pentru păcatele noastre și nevoia pentru conversație, penitență și apostolat. Când Petru, după ce L-a renegat, și-a încrucișat privirea cu a Mântuitorului, și-a dat seama de ceea ce a făcut: Și, ieșind afară, plânse amar [8]. Această durere se transformă mai târziu în îndrăzneală de apostol, în decizia de a nu mai ascunde Numele lui Isus-Cristos și în bucurie, chiar în dificultățile apostolatului: Ei plecară din Sanhedrin foarte veseli că au fost judecați demni de a suporta insulte pentru Numele Lui [9].

Ochii săi ne dau pacea și încrederea, chiar dacă noi ne adresăm lui timid, ca femeia bolnavă care a vrut să-i atingă poalele mantiei; Isus întorcându-se o vede și îi zice: "ai încredere, fiica mea, credința ta te-a salvat". Și din acel moment femeia fu salvată [10].

Domnul meu și Dumnezeuul meu, cred cu tărie că ești aici, că mă vezi și că mă auzi. Astfel ne începem discuția cu Isus Cristos, după cum sfântul Josemaria ne-a învățat. Pentru rugăciune este important să-L privim și să știm că El ne privește. În cer îl vom contempla etern și fără frică; deci Îl putem descoperi de asemenea pe acest pământ, în viața de zi cu zi: în muncă, acasă, la alții, mai ales la cei ce suferă. Pentru a hrăni această claritate, repetăm cu credință în fața tabernacolului: cred cu tărie că mă vezi mereu. Iar când ne simțim orbi, incapabili să-L vedem lângă noi, să-I cerem cu

umilință: *ut videam!* Fă să văd,
Doamne!

Privirea Sfintei Maria

„Contemplarea lui Isus găsește în Maria un model imposibil de depășit (...). Nimeni nu s-a dedicat contemplării feței lui Cristos cu atâta asiduitate ca Maria (...).Privirea sa, mereu bogată de o uimitoare adorație, nu se va mai dezlipi de El. Va fi uneori o *privire interogativă*, ca în episodul pierderii sale la Templu: „Copilul meu, de ce ne-ai făcut asta?" (Lc 2, 48); va fi, în orice caz, o *privire penetrantă*, capabilă să citească în intimitatea lui Isus, până la a percepe sentimentele ascunse și până la a ghici opțiunile, ca la Cana (cfr. In 2, 5); în alte ocazii, va fi o *privire îndurerată*, mai ales sub cruce, unde va fi vorba de o privire a unei „femei care naște", fiindcă Maria nu se va limita la a împărtăși patimile și moartea Fiului unic, dar și

că ea va primi prin ucenicul mult-iubit de El un nou fiu căruia îi va fi încredințată (cfr. In 19, 26-27); în dimineața Paștelui va fi o *privire radioasă* motivul bucuriei învierii și, în sfârșit, o *privire arzătoare* legată de efuziunea Duhului în ziua Rusaliilor (cfr Fapte 1, 14) [11]."

În viață se succed bucuriile și necazurile, speranțele și supărările, plăcerile și amărăciunile; Domnul așteaptă ca noi să-L căutăm în fiecare împrejurare exterioară sau interioară. Să învățăm de la Maria să-L privim cu o privire interogativă, dureroasă, ardentă sau radioasă; mereu plină de încredere. Să învățăm de la ea, servindu-ne și de reprezentările Fecioarei care ne însoțește viața. Obiceiul de a căuta și privi aceste reprezentări și dragostea cu care o vom face vor pregăti întâlnirea cu Fiul, *rodul binecuvântat al trupului său*. Să căutăm fața lui Isus, ghidați de mama sa; fața

copilului la Betleem, sfâșiată pe Calvar, glorioasă după Înviere. Această căutare este în realitate căutarea feței lui Dumnezeu, care ne orientează întreaga existență spre întâlnirea cu Isus.

„Contemplând această față, ne pregătim să primim misterul vieții trinitare, pentru a face experiența mereu nouă a iubirii Tatălui și pentru a ne folosi de bucuria Sfântului Duh. Se realizează astfel pentru noi cuvântul sfântului Paul: „Noi reflectăm întreaga glorie a Domnului și suntem transfigurați în imaginea sa, cu glorie din ce în ce mai mare, prin acțiunea Domnului care este Duh" (2 Co 3, 18) [12]."

Creștinul are misiunea pasionantă de a-L reflecta pe Cristos, pentru a arăta privirea, pe care Dumnezeu o pune pe fiecare persoană, cum au făcut-o sfinții. Adorându-L pe Domnul în sfânta Euharistie, de exemplu cu prilejul salutării Preasfântului-

Sacrament, noi Îl vedem pe cel pe care L-am străpuns, acoperit de sânge și răni și descoperim misterul iubirii lui Dumnezeu, adevărata față a lui Dumnezeu [13].

A-l privi pe aproapele

Privirea nu este în mod unic o acțiune fizică; este o acțiune umană, care exprimă dispozițiile inimii. Sfântul Josemaría încuraja la contemplarea celorlalți cu pupilele dilatate din dragoste, pentru că a ști să privești înseamnă să știi să iubești. Desigur, există priviri ce exprimă dragostea, iar altele indiferența; priviri care arată o deschidere și o disponibilitate pentru a înțelege, a primi și a servi; și priviri posesive, orbite de egoism. Cât despre noi, vrem să vedem cu un ochi limpede, încurajați de predicarea Maestrului: Fericite inimile curate căci ele Îl vor vedea pe Dumnezeu [14].

Vom încerca să exersăm virtuțile, conștienți că trebuie să luptăm pentru a sfinți toate aspectele existenței noastre, incluzând aici vederea și celelalte simțuri. Ochii sunt nu doar o *fereastră* prin care vedem lumea și *intră* imagini, dar și o cale prin care ne exprimăm dispozițiile și ne *transpar* dorințele. Caritatea, compasiunea, limpezimea inimii, sărăcia în spirit și disponibilitatea de a servi se exteriorizează prin intermediul ochilor.

Zelul apostolic începe prin a descoperi nevoile altora: vulnerabilitatea, legăturile care sufocă libertatea, confuzia... Ne punem în locul aproapelui dacă suntem dispuși să devenim noi înșine un aproape [15]: să uităm alte interese mai puțin nobile, să ieșim din vârtoarea preocupărilor personale pentru a ne opri, ca bunul samaritean, cheltuind timp și

interesându-ne de problemele și preocupările celorlalți. Este necesar să deschidem bine ochii pentru a ghici și realiza nevoile spirituale ale celor ce ne înconjoară.

Zelul apostolic ne determină să nu întoarcem privirea în fața problemelor și nevoilor tuturor oamenilor, pe care îi primim în rugăciune, începând cu cei mai apropiați: privirea unui apostol afirmă valoarea fiecărui om, considerat în el însuși și nu în măsura în care își satisface propriul interes. Adevărata morală, ca adevăr al valorii absolut singulară a persoanei, creată după imaginea lui Dumnezeu, este încărcată de cerințe pentru libertate [16].

La rândul său, pofta impură, dorința de a poseda sau curiozitatea, care se dezvoltă dacă nu ne educăm pozitiv privirea, sfârșesc prin a ne orbi inima. Noi ne stăpânim vederea

pentru Dumnezeu și pentru ceilalți. Înlăturăm imaginile care ne despart de El, pentru că ele îl hrănesc pe *omul cel vechi*, cu privirea tristă și inima egoistă.

A învăța să privești

A educa privirea este o luptă importantă, care influențează deschiderea și calitatea lumii noastre interioare. Este vorba de a-L descoperi pe Dumnezeu în tot și a fugi de tot ce ar putea să ne îndepărteze de El.

A învăța să privești este deci un exercițiu de contemplare: dacă ne obișnuim să contemplăm ceea ce este cel mai elevat și cel mai frumos, privirea noastră va resimți o repulsie pentru ceea ce este teluric și murdar. Cel care îl contemplă asiduu pe Domnul, în Euharistie și în paginile Evangheliei, învață să-L descopere și la ceilalți, în frumusețea naturii sau a operelor de artă. El savurează mai

mult ceea ce este bun și dobândește sensibilitate pentru a îndepărta ceea ce poate tulbura această calitate.

În același timp, pentru că viața pe pământ este o luptă, vom risca mereu să ne *întoarcem în noroi*. A învăța să privim înseamnă și a învăța să nu privim. Nu se poate privi ceea ce nu este permis să dorim, ne prevenește Tatăl nostru, citându-l pe sfântul Grigore cel Mare [17].

Ofensele aduse lui Dumnezeu se prezintă ochilor noștri în diverse moduri: uneori ele ne repugnă omenește și îndepărtarea lor este sinceră și naturală, de exemplu în fața lucrurilor violente; altădată răul ia forma unei tentații și se prezintă cu atracția cărnii, a egoismului sau a luxului.

Orice ar fi, mereu putem converti atitudinea defensivă în atitudine constructivă datorită valorii răscumpărătoare a actelor de

reparație. A repara presupune că vedem aceste realități ca pe o ofensă adresată lui Dumnezeu. Nu numai ca pe ceva dezagreabil, care ne deranjează; nu numai ca pe o tentație, pe care o îndepărtăm; dar mai ales ca ceva care îl ofensează pe Dumnezeu.

Când Isus spune ca dacă cineva privește o femeie pentru a o dori deja a comis, în inima sa, adulterul cu ea [18], precizează bine că dezordinea în privire nu constă mai ales în reaua folosință a unui simț extern, ci că se află la un nivel mai profund: această dorință arată o viziune greșită a persoanei, care nu mai este văzută ca demnă de respect, ca fiică a lui Dumnezeu. După cum papa a scris într-o carte publicată recent, felul cum privesc pe cineva decide omenia mea [19].

Dacă îi privim pe ceilalți cu ochi puri, cu respect, vom descoperi la ei

propria noastră demnitate de copii ai lui Dumnezeu, ne vom simți mereu copiii lui Dumnezeu Tatăl. Dacă, în schimb, privirea ne devine tulbure, imaginea noastră interioară devine și ea la fel. „După aceeași manieră în care pot accepta sau reduce pe celălalt la un obiect de folosit ori de distrus, la fel trebuie să accept consecințele propriului meu mod de a privi, consecințe care se repercutează asupra mea [20].”

Privirea este decisivă; fiecare se simte privit după cum el privește, pentru că fiecare se simte iubit după cum el iubește: După măsura cu care veți măsura vi se va măsura [21].

* * *

Sfântul Josemaria ne-a învățat să ne îndreptăm inima -printr-o rugăciune scurtă și ferventă, un sărut, o înclinare a capului sau o privire-către crucea de lemn și de a nu lipsi să salutăm, cel puțin din privire,

imaginea Fecioarei Maria din camera noastră [22]. Acest lucru ne ajută să trăim ca niște contemplativi, cu speranța de a-L vedea într-o zi pe Dumnezeu, față în față.

Vultum tuum, Domine, requiram (Ps 26, 8). Doamne, voi căuta fața Ta. Sunt foarte emoționat, închizând ochii, gândindu-mă că va veni momentul, când Dumnezeu va vrea, când voi putea să-L văd, nu într-o oglindă, confuz, ci...față în față (1 Co 13, 12). Da, sufletului meu îi este sete de Dumnezeu, de Dumnezeul vieții; când voi merge să văd fața lui Dumnezeu? (Ps 41, 3) [23]. Aceste cuvinte ale sfântului Josemaria descriu dorința profundă a creștinului, care evoluează încă în mediul umbrelor și dorește din toată inima claritatea luminii lui Dumnezeu, motivul speranței sale.

C. Ruiz / M. de Sandoval

[1]. Cfr. In 14, 7.

[2]. Sf. Josemaría Escrivá, *Brazdă*, 684.

[3]. Sf. Josemaría Escrivá, *Brazdă*, 95.

[4]. *Ioan Paul II, Scrisoare adresată tinerilor cu ocazia Anului internațional al tineretului, 31 martie 1985, 7.*

[5]. Cfr. In 17, 21.

[6]. *Ioan Paul II, Scrisoare adresată tinerilor cu ocazia Anului internațional al tineretului, 31 martie 1985, 7.*

[7]. Mc 10, 21.

[8]. Lc 22, 62.

[9]. Fapte 5, 41.

[10]. Mt 9, 22.

[11]. *Ioan Paul II, Scrisoare apost. Rosarium Virginis Mariæ, 16 octombrie 2002, 10.*

[12]. *Ibid.*, 9.

[13]. Cfr. J. Ratzinger, *Interventie la Congresul Chipul ascuns și transfigurat al lui Cristos*, Roma, 20 octombrie 2001.

[14]. Sf. Josemaría Escrivá, *Prietenii lui Dumnezeu*, 175; Mt 5, 8.

[15]. Cfr. J. Ratzinger, *Europa lui Benedict în criza culturilor*, p. 84; cfr. Lc 10, 29-37.

[16]. Cfr. *Ibid.*, p. 81-82.

[17]. Sf. Josemaría Escrivá, *Prietenii lui Dumnezeu*, 186; cfr. sfântul Grigore cel Mare, *Moralia*, 21, 2, 4.

[18]. Mt 5, 28.

[19]. J. Ratzinger, *Europa lui Benedict în criza culturilor*, p. 81-91.

[20]. *Ibid.*, p. 86-87.

[21]. Mt 7, 2.

[22]. Cfr. *De spiritu*, 80-82.

[23]. Sf. Josemaría Escrivá, *Sfântul Rozariu*, al 4-lea mister de lumină.

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/
editorial-priviri/](https://opusdei.org/ro-ro/article/editorial-priviri/) (27.02.2026)